

Arrest

nr. 147 303 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 11 maart 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de beschikking tot aanwijzing aan de bevoegde kamer door de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 mei 2011.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. WEISGERBER *loco* advocaat D. HANNEN en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. CORNELIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 28 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 11 maart 2011 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Sehr geehrter Herr Bürgermeister,

In Hinweis auf den Antrag auf eine Aufenthaltserlaubnis, der am 15.12.2009 von

U(...), M(...) (NRN: (...))

geboren in (...) am (...)

Adresse: (...)

Staatsangehörigkeit: Iran

geschickt wurde in Ausführung von Artikel 9bis des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 über die Einreise ins Staatsgebiet, den Aufenthalt, die Niederlassung und das Entfernen von Ausländern eingefügt durch Artikel 4 des Gesetzes vom 15. September 2006 zur Änderung des Gesetzes vom 15. Dezember 1980, teile ich Ihnen mit, dass der Antrag unzulässig ist.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 15.12.2009 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 10.09.2009 van haar asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).

BEGRÜNDUNGEN

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beweert dat ze niet aan een identiteitsdocument kan geraken en legt hiervoor een brief neer van de voorzitter van de N.I.D.e.V. T(...) die stelt dat betrokkene alle voorzorgsmaatregelen moet nemen bij elk contact. In eerste instantie moet gesteld worden dat deze brief van een gesolliciteerd karakter is en aldus niet weerhouden kan worden als zijnde een bewijs van betrokkenes beweringen. Vervolgens moet gesteld worden dat deze brief niet vermeldt dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn een paspoort aan te vragen bij de ambassade. Deze brief vermeldt enkel dat ze alle voorzorgsmaatregelen moet nemen. Deze brief kan bijgevolg niet aanvaard worden als zijnde bewijs dat betrokkene niet aan een identiteitsdocument kan geraken.

Ten slotte toont betrokkene niet aan dat ze niet naar de Iraanse ambassade kan gaan om een paspoort te verkrijgen. Betrokkene legt daar ook geen bewijzen voor neer. De documentaire ontvankelijkheid is bijgevolg niet vervuld. (...)"

1.3 Op 11 maart 2011 wordt aan de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"(...) In Ausführung des Beschlusses des Staatssekretärs für Migrations -und Asylpolitik vom
28.02.2011*

wird Frau U(...), M(...)

geboren in (...), am (...)

iranischer Staatsangehörigkeit, angewiesen, spätestens am 10.04.2011 (Datum angeben) das Staatsgebiet Belgiens und das Staatsgebiet folgender Staaten zu verlassen: Dänemark, Deutschland, Finnland Frankreich, Griechenland, Island, Italien, Luxemburg, die Niederlande, Norwegen, Österreich,

Portugal, Schweden und Spanien außer wenn er/sie die erforderlichen Dokumente besitzt, um in diese Staaten einzureisen.

BEGRÜNDUNG DES BESCHLUSSES

Hält sich Im Königreich nach der im Artikel 6 festgelegten Frist auf oder kann nicht beweisen, dass die Frist nicht überschritten wurde (Gesetz vom 15.12.1980 - Artikel 7, Absatz 1,2)

° Durch Mittel einer Entscheidung zur Weigerung der Anerkennung durch das Generalkommissariat für Flüchtlinge und Staatenlose am 10.09.2009 wurde die betroffene Person nicht als Flüchtling anerkannt.

° Der betroffenen Person ist bereits eine Anweisung das Staatsgebiet zu verlassen notifiziert worden am 30.09.2009. Sie hat diese Anweisung jedoch nicht ausgeführt und hält sich Immer noch illegal im Land auf. (...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad de laattijdigheid van de nota met opmerkingen van de verwerende partij vast.

De nota met opmerkingen van de verwerende partij werd ingediend buiten de termijn van acht dagen bepaald in 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet. De kennisgeving van het beroep aan de verwerende partij gebeurde op 24 mei 2011, terwijl de nota met opmerkingen slechts op 27 juni 2011 werd ingediend.

Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet wordt de nota met opmerkingen van de verwerende partij ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"In Erwägung, dass der Antragsgegner den Regularisierungsantrag der Antragstellerin für unzulässig erklärt mit der Begründung, dass dem Antrag weder die Kopie eines Identitätsdokumentes beigelegt ist, noch eine triftige Begründung angeführt wird, welche die Antragstellerin von dieser Verpflichtung (Beifügen eines Identitätsdokumentes) freistellen würde.

In Erwägung, dass der Argumentation des Antragsgegners nicht gefolgt werden kann.

In Erwägung, dass die Antragstellerin in ihrem ursprünglichen Regularisierungsantrag angeführt hat, dass sie an Aktivitäten gegen das KHOMEINI-Regimes beteiligt war und es ihr aus diesem Grunde nicht möglich war bzw. ist, mit den iranischen Behörden Kontakt aufzunehmen.

Dass diese Behauptung durch eine Bescheinigung der O.I.K bestätigt wurde.

Dass die Antragstellerin aufgrund der Kontakte ihres mittlerweile geschiedenen Ehemannes zum iranischen Regime ebenfalls nicht die Möglichkeit hatte, die iranische Botschaft in Belgien zu kontaktieren, ohne sich einer ernsthaften Gefahr auszusetzen.

In Erwägung, dass die Antragstellerin somit glaubhaft dargelegt hat, dass sie sich zum damaligen Zeitpunkt in der Unmöglichkeit befindet, Identitätsdokumente vorzulegen.

In Erwägung, dass der Antragsgegner argumentiert, dass es für die Antragstellerin nicht unmöglich sei, bei der iranischen Botschaft die geforderten Dokumente zu erhalten.

In Erwägung, dass die Antragstellerin sich dabei jedoch einer ernsthaften Gefahr aussetzen würde und die Antragstellerin Angst um ihr Leben haben müsste.

Dass somit nicht ernsthaft behauptet werden kann, es sei für die Antragstellerin nicht unmöglich, die geforderten Dokumente zu erhalten.

Dass der Antragsgegner somit in Verstoss gegen das Gesetz vom 29.07.1991 über die formelle Begründung von Verwaltungsakten (Artikel 2 und 3) sowie gegen den Artikel 9bis, §1 des Gesetzes vom 15.12.1980 entschieden hat, dass der Regularisierungsantrag der Antragstellerin unzulässig sei.

Dass die Antragstellerin darüber hinaus bereits in ihrem Regularisierungsantrag erklärt hat, dass sie sich im Laufe des Verfahrens darum bemühen würde, über Kontakte zu Ihrem Heimatland ein solches Identitätsdokument zu erhalten.

In Erwägung, dass die Antragstellerin von einer Bekannten in den kommenden Tagen einen iranischen Reisepass aus dem Iran mitgebracht bekommt.

Dass die Antragstellerin sich das Recht vorbehält, in den kommenden Tagen eine Kopie dieses Reisepasses nachzureichen.

Dass aufgrund der vorausgegangenen Erwägungen der Regularisierungsantrag der Antragstellerin vom 15.12.2009 für zulässig erklärt werden muss und der Beschluss vom 28.02.2011 (Unterlage 1) folglich aufgehoben werden muss

In Erwägung, dass der Beschluss des Ministers für Migrations- und Asylpolitik vom 28.02.2011 darüber hinaus nicht den aktuellen gesetzlichen Bestimmungen entspricht.

Dass beispielsweise in der Rechtsmittelbelehrung des vorbezeichneten Beschlusses angeführt wird, „dass gemäß Artikel 39, § 2 des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 eine Nichtigkeitsklage gegen diesen Beschluss innerhalb dreißig Tagen nach Notifizierung des Beschlusses eingereicht werden kann beim Rat für Ausländerstreitsachen“.

Dass es sich jedoch nicht um Artikel 39, § 2 handelt, sondern um Artikel 39/2, § 2.

Was nunmehr die Anlage 13 betrifft, so ist vorgesehen, dass der Minister, unter dessen Zuständigkeit die Ausländerangelegenheiten fallen, präzisiert werden muss. Auch dies ist nicht der Fall. Ebenfalls ist nicht erkennbar, wann der Minister die Ausweisungsentscheidung getroffen hat.

Die Anlage 13 kann somit nicht berücksichtigt werden, da die Mindestkriterien des Gesetzes vom 29.07.1991 nicht erfüllt sind.“

3.2 Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich in het eerste onderdeel van het enig middel slechts richt tegen de eerste bestreden beslissing.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de eerste bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt echter dat zij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- (...)
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*
- (...)

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven. (Wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, nr. 51 2478/001, 33)

Uit de samenlezing van de beide leden van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

Uit de aanvraag van 15 december 2009 om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis blijkt dat de verzoekende partij in het onderdeel “*Identitätsdokumente*” verwijst naar een document van de O.I.K. e.V. (in het Engels: N.I.D. e.V.) dat zij tevens als bijlage toevoegt en stelt dat het voor haar momenteel niet mogelijk is met de Iraanse autoriteiten contact op te nemen, en tevens niet met de Iraanse ambassade in België, en dat zij zodoende in de onmogelijkheid is om meer verregaande identiteitsdocumenten voor te leggen. Zij besluit dat zij in de loop van de procedure moeite zal doen om deze desgevallend via contacten met haar herkomstland te bekomen.

In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006. Er wordt ingegaan op het door de verzoekende partij neergelegde document van de N.I.D. e.V. en uiteengezet waarom deze brief niet aanvaard kan worden als zijnde bewijs dat de verzoekende partij niet aan een identiteitsdocument kan geraken. Ten slotte wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aan toont dat zij niet naar de Iraanse ambassade kan gaan om een paspoort te verkrijgen en daar ook geen bewijzen voor neerlegt.

De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift dat ze niet de mogelijkheid heeft de Iraanse ambassade in België te contacteren zonder zich aan een ernstig gevaar bloot te stellen en dat zij op die manier geloofwaardig heeft uiteengezet dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt identiteitsdocumenten voor te leggen. Er kan dan ook niet ernstig beweerd worden dat het voor haar niet onmogelijk zou zijn de gevraagde documenten te bekomen. Er dient te worden vastgesteld dat het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de vaststellingen van de gemachtigde niet tot de onwettigheid van de door hem genomen beslissing leidt. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat – naast het feit dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft – uit het voorgelegde document slechts blijkt dat de verzoekende partij bij contactname alle voorzorgsmaatregelen moet nemen. Dit beantwoordt aan hetgeen uit het betrokken document blijkt. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde geoordeeld heeft dat deze brief niet kan aanvaard worden als zijnde bewijs dat zij niet aan een identiteitsdocument kan geraken. Ook door, zoals in voormelde aanvraag van 15 december 2009, als een loutere bewering te stellen dat zij de Iraanse ambassade (in België) niet kan contacteren, omdat zij zich anders aan een groot of ernstig gevaar blootstelt, maakt zij niet aannemelijk dat de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet aantoonst dat zij niet naar de Iraanse ambassade kan gaan en daarvoor geen bewijzen voorlegt, niet zou beantwoorden aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij geeft met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat zij in de loop van de komende dagen een Iraanse reispas meegebracht door een bekende krijgt en zich het recht voorbehoudt een kopie hiervan naderhand in te dienen, wijst de Raad erop dat dit stuk slechts op 19 april 2011 aan de Raad werd overgemaakt en de verzoekende partij ook uitdrukkelijk erkent dat dit stuk niet voorlag bij het nemen van de eerste bestreden beslissing op 28 februari 2011. Daargelaten de vraag of artikel 9bis van de vreemdelingenwet toelaat dat na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf nog een identiteitsdocument wordt voorgelegd, had de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing hoe dan ook geen kennis van het betrokken stuk, zodat aan hem niet verweten kan worden ermee geen rekening te hebben gehouden. Tevens kan het nog voorleggen van een identiteitsdocument na het nemen van de onontvankelijkheidsbeslissing de wettigheid van die beslissing niet aantasten.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat de eerste bestreden beslissing niet aan de actuele wettelijke bepalingen beantwoordt. Zo wordt bijvoorbeeld in het onderdeel met betrekking tot de rechtsmiddelen verwezen wordt naar artikel 39, § 2 in plaats van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Verder stelt zij dat in de tweede bestreden beslissing de minister, onder wiens bevoegdheid vreemdelingenzaken valt, niet gepreciseerd wordt en dat niet duidelijk is wanneer de uitwijzingsbeslissing genomen werd. Zodoende kan met de tweede bestreden beslissing geen rekening gehouden worden, gezien de minimumvoorwaarden van de wet van 29 juli 1991 niet vervuld zijn.

Met betrekking tot de foutieve vermelding van een artikel van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop – naast de vaststelling dat een eventueel gebrek in de betekening de wettigheid van de genomen beslissing niet aantast en geen invloed heeft op het rechtmatig karakter ervan – dat de verzoekende partij niet aantoonst welk belang zij bij deze kritiek zou hebben. Zij is er, ondanks deze fout, immers in geslaagd op correcte en tijdige wijze bij de correcte beroepsinstantie een beroep tot nietigverklaring in te dienen. De verzoekende partij toont geenszins aan welk nadeel haar door de wijze van kennisgeving zou zijn berokkend. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat op deze beslissing wel degelijk wordt aangegeven door wie, in welke hoedanigheid en wanneer ze werd genomen. Er wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 februari 2011 aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Zodoende mist dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het geheel niet ingaat op de eigenlijke motieven van de tweede bestreden beslissing, zodat moet vastgesteld worden dat zij deze niet betwist.

Het tweede onderdeel van het enig middel kan niet worden aangenomen.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE